

de Bergrede IX

Vredestichter

- * intochtlied 165 (opw)
- * stil gebed
votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.***

- * lied 537:1,2 en 4
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: N.T. 1 Petr. 3:8-12
Rom. 8:14-24a
- * lied 26:1, 3 en 4
- * preek n.a.v. Matt. 5:9
- * gebed/voorbede
- * slotlied 58:1, 2 en 3 (opw.) **collecte**
- * zegenbede
- * vervolg slotlied 58:4 (opw.)

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
is met u allen.***

Liederen uit opwekking (opw) en Lofzangen en Gebeden (bundel Unie Baptisten) - sup. = supplement.

Binnen het Nieuwe testament blijkt , op meer dan één plaats, de christen een mens te zijn met hoop. En die hoop blijkt in het christenleven dan een voortstuwende werking te hebben. In feite is het met de wedergeboorte geworden tot een levensbepalende factor! En wel zo, dat het Petrus doet juichen: *Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons naar zijn grote barmhartigheid door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft doen wedergeboren worden tot een levende hoop...*

Wij zeggen wel eens: hoop doet leven. Nu, dat geldt zeker hier!

De hoop die binnen het Nieuwe Testament bedoeld wordt, maakt de christen tot een mens in *verwachting*. Een verwachting die niets minder aan geladenheid heeft dan: de zin *van* het leven! - die nu al gevonden te hebben, straks voltooid te zullen zien.

I zou me nu het liefst onder u begeven en u op de man vrouw, jongen, meisje af willen vragen: wat is christen zijn voor u tegen de achtergrond die ik nu net schetste? Wat zegt u? Neemt u de al inmiddels jaren oude evangelische slogan in de mond: Er is hoop!?! Bent u met andere woorden in *verwachting*? Zoja, waar dan van ? Doet het u, jou én mij als Petrus juichen?

Ik ben bang dat voor velen zal gelden dat men wel de begrippen kent - qua christelijke klank - maar er moeite heeft, misschien wel *heel* grote moeite heeft, met het concreet inhoud er aangeven. Helmaal als het dan ook nog gaat om het *eigen* praktische christenleven.

Toch neemt het van het Bijbelse gegeven niets af dat de wedergeboren christen een mens is die in *verwachting* is!

Het zal ons, als we moeite hebben met dit in te vullen, er alleen wel bij bepalen dat 'wedergeboren zijn' meer is dan wij zo vaak horen en aannemen, én, dat we ons rijker mogen weten én als zodanig rijker mogen (moeten) leven!

Het is in het gelezene van Romeinen 8, het slot van vers 23, dat we bepaald worden bij *de inhoud* van de christelijke verwachting. Het heet daar: *de verwachting van het zoonschap*.

Het Woord van God getuigt ons in Johannes 1:12 *allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven*. Het is nu in het gelezen gedeelte van Romeinen 8 dat we geconfronteerd worden met het verschil dat er is tussen gelovigen als *kinderen van God* en gelovigen als *zonen van God*. Kindschap ontvang je rechtens wedergeboorte. En dit wedergeboren zijn plaatst je in het spanningsveld van nu en toekomst - in de ***verwachting van het zoonschap***. Om het met Johannes te zeggen in 1 Johannes 3:2a *Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen*. We leven wat dat aangaat dus in *verwachting*. We hebben *hoop* Hem te zien zoals Hij is én, Hem dan *gelijk te zullen zijn*. Maar, dát hangt af van ons als leven als christen in het hier en nu: *[e]n ieder die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is*. Weet u nog, de vorige zaligspreking: *Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien* - zonder heiliging zal **niemand** God zien!

Het zoonschap is dus *het zien van God!* Het zien van God in Christus bij diens wederkomst! Ligt niet daarin onze hoop, onze verwachting? Is niet Christus de hoop ***in*** ons? De Koning en het koningschap, en dan het reëel daarin mogen delen van ons, het Hem *huwen*. De Bijbel spreekt dan ook in Mattheüs 9:15 niet over *bruiloftsgasten*, maar over *zonen* van de bruiloft. Wij mogen als wedergeborenen volkomen uitkomen bij het del van ons mens zijn: *Hij (God) heeft ons - de mens - immers in Hem, Christus Jezus, uitverkoren voor de grondlegging der wereld... In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen in Jezus Christus naar het welbehagen van zijn wil...* 'Mensen van het welbehagen' dat zijn wij! En wie dat wil zijn, boog bij het kruis, beleed wie en wat hij was, werd wedergeboren tot die *levende hoop, tot*, zoals Petrus even

verder uitjubbelt: *een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen weggelegd is voor u, die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, welke gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd... bij de openbaring van Jezus Christus.*

Dát betekent *het zoonschap!* Straks horen: **z a l i g!** Gezegende van de Vader zijn, die straks mag beërven! Deel mogen hebben aan de hemelvaart - de verheerlijking - van de gemeente, de opstanding tussen de doden uit, de verlossing van ons lichaam... - Lucas spreekt dan ook in Lucas 20:36 over *de zonen van de opstanding*, de opname!

Maar het zoonschap, het als zonen aangenomen worden, is een groeiproces volgend vanuit het kindschap. Het is het praktisch Christus leven - het is *hopen*, het laatste woord is in deze aan Hem die het eerste woord had: God de Vader in Jezus Christus. *Wie o v e r w i n t zal deze dingen beërven en Ik zal hem een God zijn en hij zal Mij een zoon zijn.*

Wie o v e r w i n t. Bent u in *verwachting*? Eigenlijk kun je dat ook vertalen met: *leeft u als Jezus* - Hij was het Licht der wereld! Je zag het aan Hem... *Deze is waarlijk Gods Zoon!* En wat zegt Hij naar ons? *Gij zijt het licht der wereld.* De grondtekst zegt: *zonen van het licht!* Zijn wij dat? Is het 'gij geheel anders' in en aan ons te zien?

Als het licht bij Jezus ergens te zien was dan was het wel, toegespitst, in één woord: VREDE. Ligt niet heel zijn bediening in feite daarin verankerd? Kwam Hij niet om *vrede* te maken tussen allereerst God en de mens en van daaruit oproepend tot *vrede* tussen mens en mens? Heet niet de Koning die wij verwachten *Vrededorst*? Hoe klonk het met kerst over de aarde: *vrede op aarde. Waar? Bij de mensen van het welbehagen!* Waar die *vrede* komt, wordt Gods eer hersteld. De eer waarvan Hij in en bij de zondeval van beroofd is geworden. Ere zij God! Die *vrede* met en vanuit God zal pas volkomen zijn in zijn Rijk, het *vrederijk*.

De Zoon nu die kwam om *vrede* te brengen - te proclameren op de aarde - tussen God en mens, kwam om, overal waar de mens tot *vrede* met God kwam, de voeten van die mens te richten op de weg van de *vrede*. *Alle mensen*, zegt Romeinen 3, *zijn zondaars en missen daarom de heerlijkheid - de toekomst, de hoop - Gods.* Vers 17 van Romeinen 3 zegt van die zondaars dat zij 'de weg des *redes niet kennen*'. God heeft ons tot *vrede* geroepen.

Hebt u *vrede* met God?

Weet u wat *vrede* met God inhoudt? Een rein hart hebben - niet meer verdeeld. Ook niet in verdeeldheid levend.

Dit laatste in de meest letterlijke zin: *onvrede* met jezelf én concreet met je naaste.

Alleen de reine zal Hem zien!

Opmerkelijk vindt u niet dat de zaligspreking die nu centraal staat zo direct verbonden is aan die uit de vorige preek (VIII). Je kunt die verbondenheid ook horen in Hebrëen 12:14 waar het 'zonder *heiliging zal niemand God zien*' duidelijk verbonden is met 'jaagt naar de *vrede met allen*'...

Zalig de *redestichters*....

Want wie *vrede* met God zegt te hebben, dat is: wedergeboren is - een nieuw hart heeft gekregen, die is door de Heer terug gezet op de weg omhoog - de *redesweg*, naar het *vrederijk* van de *Vrededorst*; die is *redeskind* geworden om straks *zoon* genoemd te worden!

Zalig de *redestichters* want - *en pak een pen en verbeter het in uw Bijbel* - want zij zullen *niet kinderen*, maar *zonen* Gods genoemd worden! Hoort u de toekomst daarin? **Zullen worden!** Het hangt ervan af of je *redestichter* bent of niet! Zoon van het licht...! Leeft als wedergeboren *tot de levende hoop*.

't Ja, dan wordt het inderdaad praktisch niet waar? Met alleen met de mond belijden kom je er niet. Belijden vraagt nu eenmaal leven! Beamen in *verwachting* te zijn, te leven in *hoop*, zal zichtbaar

moeten zijn en worden. Zichtbaar in de zin van of ik niet alleen voor vrede ben, maar zelf vrede-stichter ben. Praktiserend lid ben van de enige echte vredesbeweging: het lichaam van Christus! En als er dan ergens over éézijdige ontwapening gesproken kan en mag worden dan is het wel daar en dan te beginnen bij jezelf! Dat is het unieke van elk aspect van het christelijk geloof, wil het levend en reëel zijn, dan wordt het allereerst héél persoonlijk. Streeks weer. Het gaat in het 'ons en God' steeds om eerst mij en God. Ben ik een vrede-stichter?

Nogmaals, die vraag is alleen te beantwoorden als je met Hem tot vrede bent gekomen. Ben ik van daaruit een vrede-stichter? Leef ik de verzoening?

Kijk eens in het hart. Want dáár ligt het probleem! In het IK! Wat is het handhaven van het ik tegenover de ander anders dan oorlog, onvrede. Kijken we persoonlijk in ons hart en dan nu niet denken 'als die of die nu maar goed luistert...', nee, IK.

Vrede-stichter, dat is werken aan vrede met de naaste vanuit de door God voor mij bewerkte vrede.

Hier wordt zichtbaar hoever je gestelijk bent, of, of je nog vleeselijk bent... Want onder die noemer vallen: veten, twist, afgunst, uitbarstingen van toorn, zelfzucht, tweedracht, partijschappen, nijd.

Deze alle vallen onder de noemer 'het vlees'. Terwijl Paulus in Galaten 5 héél nadrukkelijk laat weten dat *wie dergelijke dingen bedrijven, het koninkrijk Gods niet zullen beërven*. Met andere woorden, geen zoon/dochter zullen heten of genoemd worden.

Ja, in feite zó hun toekomst op het spel zetten. Verliezers zullen blijken in plaats van overwinnaars. Mag ik het zo zeggen vanuit de ons allen bekende spreuk: als blikken konden doden... *wie een ander wil vernietigen, vernietigt zichzelf*. Daarom zegt God's Woord: *houdt niet vast aan het onreine en Ik zal u aannemen, en Ik zal u tot Vader zijn en gij zult Mij tot zonen en dochters zijn... Daar wij nu deze belofte bezitten, laten wij ons reinigen. Zalig de reinen van hart.*

Veroordeelt ons hart ons?

Leven we in onvrede met familie, vrienden kennissen, broeders of zusters?

Maak je je druk om de schuldvraag? Om wat hij of zij zei, deed in plaats van over je eigen gedachten in het licht van de eeuwigheid?

Ben ik vrede-stichter of beter, wil ik vrede-stichter zijn? Leven vanuit de verzoening is namelijk een keuze! De bediening der verzoening heet ons dan ook *toevertrouwd* te zijn. O, wij kennen verzoening... maar hoe vaak niet verder dan: zand erover. We begraven dan de onmin als een hondje zijn klui om, als het uitkomt, weer op te graven - 'ja maar toen...'. Hoe moeilijk is vrede-stichten. We kennen Gods Woord: *ziet hoe goed hoe liefelijk is het als broeders ook tezamen wonen...* maar we bewaken ons domein met figuurlijke kruisraketten in plaats van dat daar staat het kruishout van Golgotha.

Zalig de vrede-stichters betekent eigenlijk niets minder dan: *Zie het Lam Gods...*

Versataan wij wat tot onze vrede dient? Wat voert tot de troon? Hij, Jezus Christus ontwapende eenzijdig - de ogenschijnlijke nederlaag op Golgotha bleek op de Paasmorgen de grote overwinning door God bedoeld!

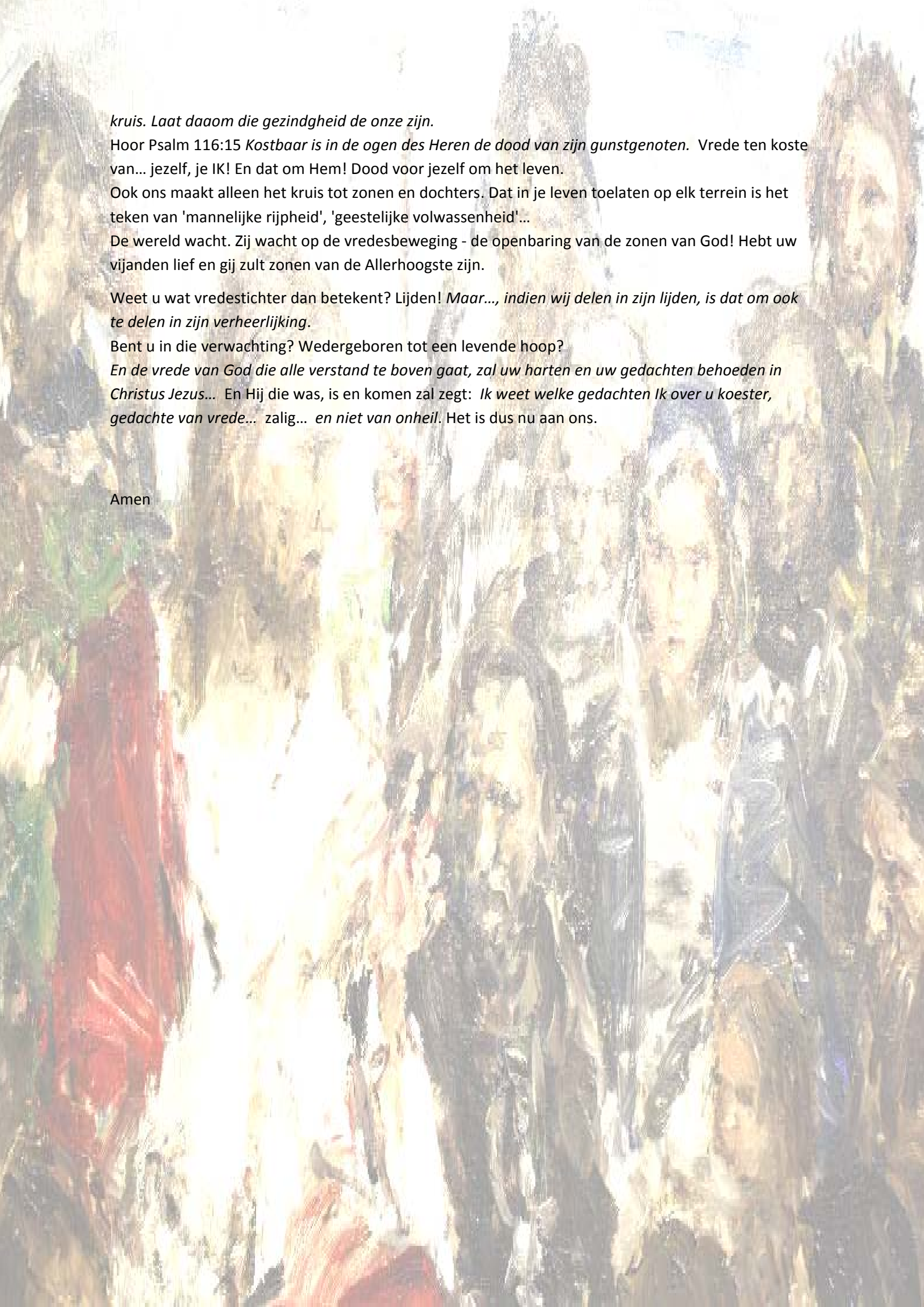
De weg die Hij voor ons ging - het kruis - is de weg die Hij ons wijst tot de hoop der zaligheid.

Het is allesbehalve de weg van de minste weerstand, maar wel die welke haaks staat op de diepe ondertoon in de mens - het IK.

Dat we toch zien dat alleen deze weg Jezus tot de Christus maakte, Zoon van de levende God!

Want ik zeg en verkondig u dat alleen op Golgotha het Zoonschap van Hem bewezen is voor God.

Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd, omdat Hij zich vernederde, ja tot de dood van het

kruis. Laat daaom die gezindgheid de onze zijn.

Hoor Psalm 116:15 *Kostbaar is in de ogen des Heren de dood van zijn gunstgenoten. Vrede ten koste van... jezelf, je IK! En dat om Hem! Dood voor jezelf om het leven.*

Ook ons maakt alleen het kruis tot zonen en dochters. Dat in je leven toelaten op elk terrein is het teken van 'mannelijke rijpheid', 'geestelijke volwassenheid'...

De wereld wacht. Zij wacht op de vredesbeweging - de openbaring van de zonen van God! Hebt uw vijanden lief en gij zult zonen van de Allerhoogste zijn.

Weet u wat vreedstichter dan betekent? Lijden! *Maar..., indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking.*

Bent u in die verwachting? Wedergeboren tot een levende hoop?

En de vrede van God die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus... En Hij die was, is en komen zal zegt: Ik weet welke gedachten Ik over u koester, gedachte van vrede... zalig... en niet van onheil. Het is dus nu aan ons.

Amen